

SZOMSZÉDOLÁS – ANYAORSZÁGBAN...

Valahányszor az anyaországban jártam, járok, mindig felkeresek legalább egy olyan helyet, amit valahogyan sajátomnak is érzek, és amire büszke vagyok. Kinn, a Mátyás templomban a múlt szele csap meg a régi lobogók alatt és találgatom, vajon kik ülhetek, járhattak itt a századok folyamán történelmünk nagyjai hözül?

Aztán sorba jön egy sor lélekmelegítő történelmi emlék: kastélyok, régi paloták, ódon házak és ki tudná felsorolni mindazt, ami büszkévé tesz valakit. De ha mindezekből választani kellene szívemszerint én az Országházát választanám, amely akárhogyan is néztem, kívülről, belülről, mint Európa egyik legszebb épülete, mindig kiváltotta a csodálatomat. És ezzel az érzéssel nem voltam egyedül, hiszen bármikor kerestem fel az Országháza környezetét, mindig sorbaállókát találtam ott és nem csupán magyarokat, hanem külföldieket is szép számmal. Jártam ott akkor, amikor még a Szent Koronánk sem volt itthon, még Kádár János gulyás-szocializmusa idején, majd 1990 után, amikor még naivan annyira bízunk a jólétben, a testi lelki igazi szabadságban, még díjat is vettem át ott, amikor úgy látszott, minket is valóban a nemzet részének tekintettek...egy kis ideig. Aztán jött a keserű meglepetés, jött a hidegzuhany: úgy taszítottak el az élpolitikusok maguktól, mint az a leányanya, aki, hogy jó legyen gyermeke sorsa, éppenséggel nem öli meg őt, csak lemond róla, idegenek kezére adja azt.

Ha nem léptem is át mostanában az Országháza 27 kapuja egyikének sem a küszöbét, legalább a Kossuth- téren elállodogáltam, monológként ha egyedül voltam, vagy hangosan ha gyermekekkel jöttem, elmondtam Vörösmarty Mihály :Országháza című versét, szóba elegyedünk a büszke Kossuth-al, József Attilától azt kérdeztük, mit szól a mai magyarsorshoz. És boldog, igen, mondhatom biztosan, hogy boldog voltam és büszke magyarságomra!

Talán a szép, kellemes pillanatok emléke idézte fel bennem azt a leírhatatlan, borzasztó fájdalmat, amelyet a legutolsó, 2006-os évvégi látogatásom az Országháza környékén, váltott ki bennem és másokban is! Rács- rács hátán, vasrácsok között kukucskáló idegen turisták, angol nyugdíjas korú hölgyek, urak és mi, a hazai magyarok és nem magyarok, mintha lopnók a látványt, a szépet, ahová be nem léphetünk, ami nem a miénk és nem az anyaországi magyaroké! Nem mondom, távolról is, a Néprajzi Múzeum lépcsőiről is látszik ez a 268 méter hosszú, közepén 123m. széles és a kupola tornyánál 96 m magas épület, nem ez a gond, hanem az, hogy hová jutott az anyaországi magyar, a határon kívül szorult magyar, aki látni akarja a szabadság egyik jelképét, szabadon. És vajon mit szól ehhez az a külföldi látogató, akiről már szóltam? Én nem sokat tudok angolul, de mimikájuk, gesztusaik rettenetes megdöbbenésről árulkodnak

Én nem tudom, hogy mit jelent az a két szó, hogy „műveleti terület”, de ahogyan hónapok óta rácsok között, megbilincselve tartja a karhatalom ezt a területet, vele együtt az Országházát, nemzetünk egyik büszkeségét, ahonnan több mint száz éve várja az istenadta nép sorsa jobbulását, mindig jobb törvényekre áhítozva, és amely egyuttal a gyülekezési szabadság jelképe is VOLT, az ma Magyarország jelenkori hatalmának a szégyene! Olyan ez számomra, mintha valakik, de vajon kik, Uram, szándékkal süllyesztenék ezt a nemzetet, kiölve a nemzeti büszkeség még pislákoló lángját is!

Állok a rácsok mellett, majd fogcsikorgatva egy oszlopnak támaszkodok, hogy el ne dőljek! És könnyek nélkül, csak úgy belülről zokogok, ahogyan a legrosszabb szomorkodni! Aztán csendesen elhagyom a Hossuth teret, vissza- vissza tekintek az Országházára és próbálom magam Vörösmarty versével vigasztalni, de most ha megfeszülök is, csak a következő versfoszlányok jutnak az eszembe :

„A hazának nincsen háza
Mert fiainak nem hazája...
..Neve adj pénzt és ne tud mért
Neve szégyen, neve átok
Ezzé lett magyar hazátok”

Ezeket a sorokat 1846-ban írta Vörösmarty! És én csak azt csodálom, micsoda látnoki erővel bírnak ezek a KÖLTŐK! Tankó Gyula Gyimesközéplök

